

สารบัญ

บทที่หนึ่ง	ข่าวลับ	9
บทที่สอง	กลยุทธ์รูปแบบ	45
บทที่สาม	ปฏิบัติการ	129
บทที่สี่	ศึกล้างแค้น	211
บทที่ห้า	ไล่ล่าหาตัว	277
บทที่หก	คลายข้อสงสัย	353
บทที่เจ็ด	ที่หลบซ่อนแห่งกาลเวลา	427

บทที่หนึ่ง

ข่าวลับ

SAMPLE

คืนวันที่ 8 ธันวาคม 1990 ณ ชุงาโมะ

“นี่ คุณหนู เวลาอยู่ในที่เกิดเหตุที่เข้าห้องน้ำยังงั้นนะ”
เสียงหัวเราะกังวานพุ่งผ่านอากาศในงานสังสรรค์ส่งตรง
ไปยังนักข่าวสาวที่กลับจากห้องน้ำ

“ว้าย!”

ปฏิกิริยาของเธอเป็นไปตามคาด ศีรษะที่ปกคลุมด้วย
ผมทรงกะลาครอบหันมา ดวงตาดกคูมีเสน่ห์มองหาเจ้าของ
เสียงพูดไร้มารยาททันควัน ก่อนจะโอดครวญว่า “แหม
ผู้กำกับล่ะก็” แล้วทำตาเขี้ยวใส่โกะคัง โคโซซึ่งนั่งอยู่ในตำแหน่ง
ของผู้มีสถานะสูง สีหน้าของเธอดูโมโหระคนยินดีที่เขาชวนคุย
โกะคังหัวเราะเสียงดังจนร่างกายใหญ่โตที่ดูเหมือนขวด
ทดลองสั้นไหว เขาเมามากแล้วจึงรู้ทั้งความเกรงใจและความ

ปราณี พร้อมกับทำท่าก้มมือเรียกเธอให้เข้าไปหา แล้วพูดจาไร้มารยาทอีกรอบ “เฮ้ย ไปปล่อยของเก่าออกแล้วก็มาตีมันต่อใหม่ละ”

“คุณหนู” หรือโคคุเรียว คาสึมิคุ่นเคยกับคำพูดคำจาของเขาดีจึงไม่คิดจะยอมแพ้ เธอตีมเหล็กเสาเกยขึ้นครึ่งถ้วยรวดเดียวเกลี้ยงอย่างไม่หวั่นเกรง ก่อนยื่นถ้วยคืนให้เขาและรินเหล้าให้เขาดื่มบ้าง

“เฮ้ย ตีมีสิ คราวนี้ถึงตาผู้กำกับที่ชอบเซกุฮาระไปเข้าห้องน้ำบ้างแล้วล่ะ”

“เซกุฮาระเหอ หมายถึงเซกิฮาระคนนั้นหรือเปล่า พูดถึงผู้กำกับของสถานี่อื่นทำไมนะ”

เขาดูจะเลนเล่อไปหน่อยที่เผลอตอบกลับด้วยสีหน้าจริงจัง คาสึมิตบมือเข้าหากันอย่างประหลาดใจ แล้วถือโอกาสพูดรัวใส่เขาเป็นชุดว่า “เป็นผู้กำกับแบบไหนกันถึงไม่รู้จักคำว่าเซกุฮาระเนี่ย มันมาจากคำว่า ‘เซกิซวล ฮาราสเมนต์’ ให้อุดเวลาผู้ชายวัยกลางคนจอมลามกกระเช้าเข้าเหย้าพวกสาว ๆ ต่างหากละ และตอนนี้ก็มีตัวอย่างอยู่คนหนึ่งไม่ใช่เหอ” พอเธอรัวใส่แบบนี้เลยไม่รู้ว่าเป็นฝ่ายรังความใครกันแน่

น้ำท่วมแล้ว งานเลี้ยงสิ้นปีเข้าสู่ช่วงครึกครื้น

ห้องประชุมหาหามิขนาดไม่กว้างนักแออัดด้วยเจ้าหน้าที่ระดับบริหารของสถานี่ตำรวจท้องที่และนักข่าวสายอาชญากรรม เรียกว่าแทบไม่เหลือพื้นที่ว่าง ปกติเวลานี้มักชวนกันไปสังสรรค์ต่อร้านที่สองหรือสามแล้ว แต่ดันเกิดคดีช่วงเย็นวันนี้ นักเรียน

ชั้นประถมสองคนที่กลับจากโรงเรียนกวดวิชาถูกรถบรรทุกชนแล้วหนี จึงต้องพักเรื่องงานเลี้ยงไว้ชั่วคราว แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงรับฟังคำอธิษฐานของผู้จัดการแผนกบัญชีซึ่งพุ่มเหงัดงานเลี้ยงครั้งนี้ละมั้ง คนร้ายเลยเข้ามาติดกับอย่างง่ายดายทั้งที่การวางกำลังตำรวจอย่างเร่งด่วนมีช่องโหว่มากมาย กลายเป็นว่าคลีคลายคดีได้รวดเร็วกว่าที่คิด

หลังผ่านเรื่องวุ่นวายพวกเขาก็เริ่มงานเลี้ยงจนได้ แม้จะล่าช้ากว่ากำหนดไปสองชั่วโมงก็ตาม ทุกอย่างเป็นไปด้วยดี ความปลอดภัยโปร่งโล่งใจหลังทำงานเสร็จและความเข้าอกเข้าใจต่ออาชีพในแวดวงเดียวกันทำให้ระยะห่างระหว่างเจ้าหน้าที่ระดับบริหารกับนักข่าวหดสั้นลง คงมีเฉพาะคืนนี้ที่ทั้งสองฝ่ายยอมสงบศึกราวกับนัดกันมาลวงหน้า ไม่มีการโต้เถียงประเด็นที่ขัดแย้งกันเป็นประจำ ทุกคนสรรวเสเฮฮาจนแผ่นหลังกระเพื่อม ผู้ชายบางคนใช้ขวดเบียร์ต่างไมโครโฟนร้องเพลงคู่กัน บ้างเล่นนัดข้อจนเส้นเลือดปูด บ้างพยักหน้าหงิก ๆ ขณะฟังเพื่อนไม้เรื่องนุ่นเรื่องนี้ ช่างเป็นงานเลี้ยงที่บรรยากาศเต็มไปด้วยมิตรไมตรีระหว่างเพื่อนพ้อง

ผู้จัดการแผนกบัญชีนั่งยิ้มพอใจอยู่ในตำแหน่งของผู้มีสถานะต่ำสุด ตำรวจสืบสวนหนุ่มคนหนึ่งทำหน้าที่เคร่งขรึมขณะเดินเฉียดหลังอีกฝ่ายไปใกล้ที่นั่งของโกะคัง ทุกคนกำลังเมาได้ที่ ไม่มีใครสังเกตเห็นเขาด้วยซ้ำ ตำรวจหนุ่มแอบกางกระดาดข่มแผ่นเล็กที่พับเป็นสองทบและยื่นเหยื่อจากฝ่ามือลงบนตักผู้กำกับ

“อะไรนะ”

ตำรวจหนุ่มหุบตามองกระดาษไม่พูดไม่จา แม้จะเสียเวลาการสนทนาครั้นตรงกับคดีมี แต่โกะคังก็มองตามสายตาของตำรวจสืบสวนด้วยความรู้สึกเริ่มสร้างเมา

เรื่องคดีครูสาวฆ่าตัวตายเมื่อสิบห้าปีก่อน
มีข้อมูลที่ทำให้เชื่อได้ว่าเป็นการฆาตกรรม
รีบกลับสถานีด่วน

ข้อความนั้นเขียนอย่างหวัด ๆ ยิ่งเป็นข้อความที่กระชับยิ่งเน้นย้ำความสำคัญของเหตุการณ์

เจ้าหน้าที่ซึ่งนั่งกระจายอยู่ในงานเลี้ยงต่างได้รับแจ้งข้อมูลนี้ด้วยวิธีเดียวกัน แต่ละคนสบตากับอีกสองสามคนที่เริ่มสร้างเมาเป็นการส่งสัญญาณท่ามกลางคว้นบุหรี่ยุคฟุ้ง

โกะคังเคลื่อนไหวเป็นคนแรก เขากะเวลาราวสองสามนาที่ จากนั้นหลบออกจากวงสนทนาอย่างแนบเนียนเพื่อไม่ให้ใครสงสัย ก่อนมุ่งหน้าไปยังประตูบานเลื่อนที่มีรอยเปื้อนน้ำ ความรู้สึกตอนนี้เหมือนกำลังบุกทลายรังโจร

ทำไมต้องเป็นคืนนี้ด้วยวะ

โกะคังปิดประตูทิ้งเสียงโหวกเหวกในวงเหล้าไว้เบื้องหลัง แล้วระบายลมหายใจอย่างหงุดหงิด สังคมมีความเชื่อฝังหัวว่าความสัมพันธ์ระหว่างตำรวจกับนักข่าวเป็นแบบน้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า ขอแค่ทั้งสองฝ่ายทำหน้าที่ของตัวเองอย่างเหมาะสม

ก็พอ เพราะหากฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำอะไรไม่ยั้งคิด สมดุลจะพัง
ทันทีและก่อให้เกิดความสับสนแก่สังคม การยึดหลักปฏิบัติการ
แบบลับ ๆ ของตำรวจยิ่งกระตุ้นให้นักข่าวแข่งกันทำสื่อบุพิเศษ
ไม่กี่รายงานข่าวแบบผิด ๆ มากขึ้น

งานเลี้ยงกระชับความสัมพันธ์ระหว่างตำรวจกับนักข่าว
ไม่ค่อยถูกจัดขึ้นสักเท่าไร แต่ที่ช่วงนี้โकेคังต้องกระตือรือร้น
เข้าร่วมงานเลี้ยงที่ว่าเป็นเพราะอยากสนิทสนมกับพวกนักข่าว
มากขึ้น แล้วใช้ประโยชน์จากพลังของสื่อ ไม่ว่าจะเป็
นหนังสือพิมพ์ วิทยุ หรือโทรทัศน์เพื่อส่งเสริมการสื่อสารระหว่าง
ภาครัฐกับประชาชน ตำรวจกับสื่อมวลชนมีผลประโยชน์ร่วมกัน
อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ขณะเดียวกันก็ชิงชังกันด้วย

โครงสร้างความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวนี้ดำเนินมานาน
จนถึงปัจจุบัน บางทีโकेคังก็นึกเขี่ยหยันตัวเองที่คิดอยาก
ปรับปรุงความสัมพันธ์ แต่เมื่อนึกถึงความก้าวร้าวของ
ตำรวจสายบริหารก็จำต้องแสวงสวมหน้ากากเป็นคนอ่อนโยน
เพื่อใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องมือ โकेคังรู้สึกราวกับว่าการ
เชื่อมสัมพันธ์กับนักข่าวคือหน้าที่ของคนอย่างพวกเขา ผู้โตได้
อย่างไม่ย่อท้อจากพลตำรวจกระทั้งขึ้นมาเป็นผู้กำกับ

ถึงอย่างนั้นความเชื่อที่ว่า “น้ำพึ่งเรือเสือพึ่งป่า” ก็
ขึ้นอยู่กับเวลาและสถานการณ์ด้วย ขึ้นปล่อยให้นักข่าวรู้ข้อมูล
สำคัญตั้งแต่ต้นและเอาไปเขียนข่าว คดีที่กำลังสืบหน้าอาจะมี
อันต้องชิงชัง ต่อให้ถูกตำหนิตีหลังว่า “ผู้กำกับขี่โกหก” ก็ต้อง

ทน เรื่องน่าขมขื่นสำหรับคนเป็นผู้กำกับเมื่อต้องรับมือกับ นักข่าวก็คือการรักษาจุดยืนที่ว่า เจียบในเวลาที่เหมาะสม และ หนีในเวลาที่เหมาะสม

หัวหน้างานสืบสวนคนอื่นก็ผละจากงานเลี้ยงไปตาม ๆ กัน บางคนแกล้งเล่นละครเป็นตำรวจชราโดยบอกว่า “เดี๋ยว คนแก่ต้องกลับเวลาเดียวกับซินเดอเรลล่าแล้วละ” บางคน ทำเป็นไปเข้าห้องน้ำ เหลือแต่เหล่าหัวหน้าแผนกที่ไม่มีความ เกี่ยวข้องโดยตรงกับคดีฆาตกรรม อย่างพวกที่ดูแลด้านการ จราจร การป้องกันอาชญากรรม และการรักษาความปลอดภัย จากมุมมองของฝั่งตำรวจ พวกเขาไม่มีการจับกุมดูแลข้อมูล ด้วยการสกัดนักข่าวด้วย

ในกลุ่มนักข่าวมีเหล่ามืออาชีพที่หุตาไวปะปนอยู่กับพวก มือใหม่ แต่พวกเขาตวัดเหล่าแข่งกับเจ้าหน้าที่ซึ่งมีแต่นักสืบ ตัวจริงจนพากันคออ่อนคอพับ สัญชาติญาณจึงจมดิ่งอยู่กับขูด กับถ้วยเหล้ากันหมด มีเพียงโคคุเรียว คาสิมิคนเดียวที่นิ่งจน นเล็กน้อย ทำไม่ผู้กำกับไปเข้าห้องน้ำนานจัง

รถสีดำของโกะคังจอดรออยู่ตรงถนนด้านหลังร้านอาหารที่ ลมหนาวพัดแรง

“เป็นการฆาตกรรมจริงหรือ”

ร่างอวบอ้วนของโกะคังหย่อนตัวลงนั่งบนเบาะ แต่ ขาซ้ายยังคงคาอยู่บนถนน เขากะชิบถามร่างผอมบางที่ตามมา

“ได้ยินมาว่าอย่างนั้นครับ”

หัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาญาชื่อโทกิซาวะ สีโยชิตอบ
ก้ากวม พลังพลิกสมุดบันทึกที่เต็มไปด้วยลายมือหวัด ๆ

“ในคดีเมื่อสิบห้าปีก่อน ครูสาวเสียชีวิตข้างอาคารเรียน
ของโรงเรียน ม.ปลายที่ตัวเองสอนอยู่ สมัยนั้นตำรวจสรุปว่าเธอ
กระโดดจากตาดฟ้าฆ่าตัวตายเพราะรักไม่สมหวัง แต่...”

ดวงตาแดงก้ำของโทกิซาวะไล่อ่านข้อความที่จัดไว้ เขา
ยังมีสติดี แต่ไม่รู้ว่าเป็นเพราะฤทธิ์สุราหรือยังไง ร่างกาย
ท่อนบนถึงได้เอนไปซ้ายที่ขวาที่ สองขาเย็นโงนงน

“แล้วทำไมกลายเป็นการฆาตกรรมไปได้”

โกะคังทนรอไม่ไหวจึงเร่งให้อีกฝ่ายรายงานต่อ

“เมื่อประมาณหนึ่งชั่วโมงก่อนมีข้อมูลเข้ามาที่สถานีว่า
คดีนั้นเป็นการฆาตกรรมครับ คนร้ายคือนักเรียนชายสามคน
ซึ่งเป็นลูกศิษย์ของเธอ”

“ลูกศิษย์ฆ่าครูจ้ะเหรอ”

โกะคังถามและอ้าปากค้าง

“ครับ ผมรู้มาว่าช่วงเวลาที่เกิดคดีว่าครูสาวเสียชีวิต
ลูกศิษย์สามคนนั้นแอบเข้าไปในโรงเรียนตอนกลางดึกเพื่อ
ปฏิบัติการตาม ‘กลยุทธ์ลู่แปง’ แล้วเหตุการณ์นี้ก็เกี่ยวพันกับ
การตายของเธอ เพราะพวกเขาผลักเธอตกจากตาดฟ้า”

“กลยุทธ์ลู่แปง...จ้ะเหรอ”

“ได้ข้อมูลมาว่าอย่างนั้นครับ”

“بابอใช่เล่นเลยนะนี่” โกะคังทำหน้าที่เอื่อมระอา ก่อน
จะกลับมาทำหน้าที่จริงจังและพูดต่อ “นั่นเจอหลักฐานว่าสามคน
นั้นเป็นคนฆ่าแล้วหรือ”

“ผมก็ไม่ทราบครับ”

“ไม่ใช่ว่าเจอข้อมูลปลอมเข้าหรือกะนะ”

“แหล่งข่าวน่าจะชัดเจนครับ เพราะสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติบอกว่าเป็นข้อมูลที่เชื่อถือได้”

“ว่าไงนะ” ผู้กำกับขมวดคิ้ว “แสดงว่าเป็นข้อมูลจาก
สำนักงานตำรวจแห่งชาติหรือ”

โทกิซาวะขมวดคิ้วแล้วพยักหน้า เขาคิดเหมือนโกะคัง

สำนักงานตำรวจแห่งชาติถือเป็น “ลูกพี่ผู้พึ่งพาได้” แต่
ก็เป็นตัวอยู่ในเวลาเดียวกัน ตำรวจจะรู้ข้อมูลภายในพื้นที่ของ
ตัวเองอยู่แล้ว ดังนั้นถ้าว่ากันตามขั้นตอนควรให้ตำรวจท้องถิ่น
รวบรวมข้อมูล แล้วค่อยขอการสนับสนุนจากสำนักงานตำรวจ
แห่งชาติ แบบนั้นจะทำงานง่ายกว่า แถมสถานที่ตำรวจไม่
เสียหายด้วย แต่เวลาสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้ข้อมูลไปก่อน
แล้วสั่งการลงมามันเป็นเรื่องสุดจะทน เท่ากับว่าทางนี้โดน
ใช้งานต่างมือต่างเท้า โกะคังไม่ได้คิดจะชิงดีชิงเด่นกับคนใน
องค์กรเดียวกันหรอก แต่มันอดรู้สึกหุดหู่ไม่ได้ เพราะเหมือน
ทางนั้นไม่เห็นคุณค่าของตำรวจท้องถิ่น

“แต่...” โกะคังพูดขึ้นขณะยังทำหน้าที่นี่คือขมวด “ถ้า
สำนักงานตำรวจแห่งชาติว่ามาอย่างนั้น ข้อมูลนี้อาจเป็น
เรื่องจริงก็ได้”

“ครับ อาจเป็นเรื่องจริง แต่...” โทกิชาวะพูดค้างไว้
อย่างมีเลศนัย

“แต่อะไร?”

คนขับที่เดินอ้อมมาและเตรียมจะปิดประตูให้ผู้เป็นนาย
ชะงักเมื่อสัมผัสได้ถึงบรรยากาศตึงเครียดของการสนทนา

“ถึงจะเป็นการฆาตกรรม แต่ฟุ้งนี้คดีก็หมดอายุความ
แล้วครับ”

รถฟุ้งทะยานไปในยามดึกสงัด แสงไฟนีออนเคลื่อนผ่านไปเป็น
เส้นเล็ก ๆ หลายเส้น โกะคังคิดอัดจิ้งเอี่ยมมือไปกดปุ่มเปิด
หน้าต่าง เข็มนาฬิกาข้อมือชี้บอกเวลาแน่ชัดท่ามกลางลมหนาว
ที่พัดพุดเข้ามา

เหลือเวลาอีกยี่สิบสี่ชั่วโมงคดีจะหมดอายุความนั้นหรือ

โกะคังคิดเอาเองว่าเขาดูเป็นคนกล้าหาญในสายตาคนอื่น
และได้รับความไว้วางใจจากผู้ใต้บังคับบัญชาในระดับหนึ่ง แต่
น่าเสียดายที่เขาเชี่ยวชาญด้านการจรรยาและมีประสบการณ์
ด้านการสืบสวนน้อยนิด บอกตามตรงว่างานสืบสวนเป็นภาระ
หนักสำหรับเขา ยิ่งเป็นคดีที่เหลืออายุความเพียงวันเดียวด้วย
ละก็ หากทำได้เขาอยากปฏิเสศ

เจ้าหน้าที่ฝีมือดีของสำนักงานตำรวจแห่งชาติต้องเข้ามา
ควบคุมการสืบคดีนี้เหมือนตัวเองเป็นเจ้าของถิ่นแน่ ๆ และทุกคน
มีหน้าที่ของตัวเอง งานของโกะคังคงหนีไม่พ้นการรับมือกับ

บรรดานักข่าว รวมถึงถ้าเกิดความผิดพลาดในการสืบสวน เขาก็คงต้องเป็นคนกัมศิระระขอโทษและถูกเหล่าช่างภาพ กดชัตเตอร์

ไม่ว่าทางไหนพรุ่งนี้ก็จะเป็วันที่วุ่นวายสำหรับเขา
ต้องนอนเอาแรงสักหน่อย...

โกะคังหลับตา ปล่อยกกายไปกับแรงสั่นสะเทือนขณะ รถวิ่ง โบกหน้าแดงเรื่อของเหล่านักข่าวที่เขาเห็นตอนลูกออกจาก งานเลี้ยงผุดขึ้นในหัวทีละคน ริมฝีปากที่ยื่นออกมาอย่างไม่ พอใจและแววตาเศร้าของ “คุณหนู” ผสมปนเปกันเ็นสมอง ประหนึ่งชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ ช่วยให้ลิ้มเรื่องคดีและหลุดยึดได้ชั่วขณะ

อย่าถือโทษโกรธกันเลยนะ

โกะคังรู้สึกผิดที่ไม่ได้บอกเรื่องคดีกับพวกนักข่าว และ ความรู้สึกนั้นก็ฝังแน่นในใจเขาจนทำให้ไม่มองเลยสักนิด

ปัก

หมัดซัดใส่ผนังหน้าต่างด้วยความฉุนเฉียว ยิ่งทำให้
บรรยากาศในห้องสอบปากคำตึงเครียดขึ้นไปอีก

“อธิบายมาให้รู้เรื่องได้ไหม!”

โทสะของคิตะ โยชิโอะพุ่งถึงขีดสุด

ตำรวจบังคับพาตัวเขามาที่นี่ แต่ไม่รู้ว่าด้วยสาเหตุอะไร
เขานี้ก็ไม่ออกสักริดว่าทำอะไรผิด

เก้าอี้พับที่คิตะเตะเมื่อกั๊กล้มอยู่บนพื้นระหว่างเขากับ
ตำรวจสี่บสนองสองคน เพราะไม่ว่าเขาจะคำรามหรือพุ่งเข้าไป
คว้าตัวอีกฝ่าย ตำรวจก็เพียงแคื่อยื่นสองมือมาดันเขาออกห่าง
ทำเป็นใจดีไม่ตอบโต้ และไม่ยอมเปิดเผยเหตุผลที่พาตัวเขา
มาที่นี่ อย่างว่าแต่บอกเหตุผลเลย ตั้งแต่มาถึงสถานีตำรวจ

ทั้งคู่ยังคงปิดปากเงียบราวกับว่าการพูดเป็นบาป แม้กระทั่ง
เสียงลมหายใจยังแผ่วเบาเหมือนแอบหายใจ พวกเขาทำเพียง
เฝ้าหน้าประตูห้องสอบปากคำดูสุนัขเฝ้ายาม เหมือนหน้าที่
เพียงอย่างเดียวของสองคนนี่คือจับตาดูเขาไว้จนกว่าผู้มีตำแหน่ง
สูงกว่าจะมาถึง คิตะไม่รู้หรือกว่าบุคคลดังกล่าวจะเป็น
เจ้าหน้าที่สืบสวน ผู้รับผิดชอบคดี หรือใครกันแน่

“ไอ้พวกกูบั่นหินเอ๊ย!”

หลังจากสารถออกไปคิตะก็รู้สึกอ่อนแรง ตามด้วยอาการ
เวียนศีรษะ เส้นประสาทส่งเสียงกรีดร้องเพราะไม่อาจทนรับ
ความตึงเครียดได้ ร่างกายกำลังทรุดจากกลไกป้องกันตัวเอง

เขาแทบยืนทรงตัวไม่อยู่จนชวนเขาไปคว่ำหน้าด้านหลังไว้
เป็นหลักยึด ก่อนจะยกหลังมือตบหน้าผากตัวเองสองที

บ้าฉิบ ทำไม่กลายเป็นแบบนี้ไปได้...

คิตะอยู่ที่แผนกสืบสวนคดีอาญาของสถานีตำรวจ ซ้ำยัง
เป็นห้องสอบปากคำ

ความคิดสับสน คิตะลุ่มต้นแขนพลาถหลบหายใจ
สัมผัสจากมือของตำรวจยังหลงเหลืออยู่ตรงนั้นร่วมกับอาการ
เหน็บชา

เหตุการณ์ไม่ปกติตั้งแต่ต้นแล้ว

ตำรวจสืบสวนสองคนมาเคาะประตูห้องพักของเขาตอน
ใกล้ฟ้าสว่าง จำได้ว่าเอมิมางอแงบอกว่า “หม่าม้า หนูปวดฉี่”

คาซุโยะเดินสะลึมสะลือพาแกไปเข้าห้องน้ำ จากนั้นเจ้าพรวด ๆ กลับมาที่ห้องนอนแล้วเขย่าตัวเขา

“คุณคะ...นี่ ตีนลิ ใครมาเคาะประตูก็ไม่รู้”

คิตะพูดเสียงจ้วเจีย “กริ่งเสียงละมั้ง” ถึงอย่างนั้นคาซุโยะก็แย้งว่า “แต่มีคนมาเคาะประตูตั้งแต่เข้าตูลูแบบนี้มันแปลกนะ” และเขาก็คิดเหมือนเธอ

ตอนนั้นเป็นเวลาหกโมงสี่สิบนาที...

คิตะระวังตัวพอสมควร พอเขาปลดล็อกจากด้านในอย่างเงียบเชียบประตูก็ถูกกระชากเปิดทันควัน อากาศหนาวเหน็บพุ่งผ่านเข้ามา ไซค์ล้องประตูช่วยป้องกันการบุกรุกของ “อันทวัล” เอาไว้ได้ แต่เพียงเสี้ยววินาทีมือที่อยู่ใต้เสื้อโค้ตสีน้ำตาลเข้มก็โผล่พรวดมาตรงช่องแคบ ๆ พร้อมยื่นกระเป๋าสไลด์ตบประจำตัวที่พิมพ์อักษรสีทองมาตรงหน้าเขา

“เราเป็นตำรวจ คุณคือคิตะ โยชิโอะใช่ไหมครับ”

ใบหน้าคมเข้มนำเกรงขามของทั้งสองโผล่มาอุดช่องว่างนั้น ลมหายใจลอยเป็นไอสีขาวออกจากปาก

“ตำรวจเหรอ มีธุระอะไรกับผมครับ”

“เรามีเรื่องอยากสอบถามคุณนิดหน่อย ช่วยไปที่สถานีตำรวจกับเราด้วยครับ”

คิตะเคยได้ยินคำพูดทำนองนี้จากในละครทีวีจึงรู้สึกเหมือนสิ่งที่เกิดขึ้นไม่ใช่เรื่องจริง

“ถามอะไรล่ะ” เขาพูดต่อ “ผมไม่ได้ทำอะไรผิดนะครับ”

คิตะคิดทบทวนเกี่ยวกับตัวเองทันที เขาเป็นพนักงานขายรถผู้เอาจริงเอาจัง ไม่เคยมีปัญหาเกี่ยวกับลูกค้า และไม่เคยยุ่งกับเงินของบริษัท สมัยหนุ่ม ๆ เขาทำตัวเกรงอยู่บ้าง แต่ก็แค่ช่วงหนึ่ง ตั้งแต่เข้าสู่สังคมการทำงานเขาก็ขยันขันแข็ง ก่อนจะแต่งงานมีลูก เลี้ยงลูก และใช้ชีวิตปกติเหมือนคนอื่น ๆ เขาแทบไม่เคยคิดถึงการเผชิญหน้ากับตำรวจเสียด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้ตำรวจตรงหน้ายังไม่ขยับเขยื้อน

“เราจะอธิบายให้ฟังที่สถานีตำรวจ ยังไงช่วยปรับเปลี่ยนชุดด้วยครับ”

“ยังไงกันแน่ครับเนี่ย บอกครุระมาก่อนสิ”

“เราจะบอกที่สถานีตำรวจ” อีกฝ่ายบอกเสียงเรียบราวกับเสียงสังเคราะห์

คิตะหวาดกลัวเล็กน้อยทั้งที่เขาไม่ได้ทำผิด แต่ลึก ๆ รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่าง ตำรวจรู้ในสิ่งที่เขาไม่รู้ เป็นความหวาดกลัวที่ไม่รู้ว่ากลัวอะไร

คาซุโยะที่ฟังบทสนทนาอยู่ด้านหลังเริ่มตัวสั่นระริก เอมิเกาะขาแม่ไว้แน่น เด็กคนนี้ความรู้สึกไวต่อการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์ของพ่อแม่

“ปะป่า...”

คิตะอุ้มเอมิแล้วกระซิบบอกภรรยา “ไม่ต้องห่วงหรอก”

“คุณคะ...”

“บอกแล้วไงว่าไม่ต้องห่วง เพราะผมไม่ได้ทำอะไรผิด”